

Joan Silber

Secretele fericirii

Traducere din limba engleză și note
de Veronica D. Niculescu

POLIROM
2023

Am reușit să mă abțin să urlu cât mă ținea gura. Fratele meu mă păcălise, mă lăsase să cred că erau de la Veronica. Probabil că ei mesajele mele i s-au părut de-a dreptul nebunești. Îmi dădeam seama foarte bine că singur mă amăgisem, însă mi-era greu să nu mă înfurii pe Jack.

— Joe, a zis el. Mai ești?

— O să găsec un restaurant bun, am zis. Ce fel de mâncare îi place lui June?

— Orice. Știam că pot să mă bazez pe tine, a zis. Abia aștept să te văd.

— O să-i zic mamei să nu fie rea cu femeia.

Veronica trebuie să fi crezut că-mi băteam joc de ea și-o întărâtam când îi tot trimiteam mesaje sarcastice despre o datorie pe care n-o plătitise. Acum chiar că nu mai pupam niciun ban înapoi. Sigur, nici n-aveam nevoie, fiindcă fratele meu îmi trimisese deja cam toți banii. Sumele alea cu virgulă trebuie să fi fost bași thailandezi convertiți în dolari. Cum de nu mă gândisem la asta? El nu voia niciodată să-și asocieze numele cu ce învârtea acolo, niciodată.

În ceea ce-l privea, fratele meu procedase foarte elegant. Se străduise să pună deoparte banii câștigați din greu pe piața neagră și să mă scalde în gologani. Plicul cu bancnote pe care-l dădusem polițailor thailandezi pentru el venise de fapt de la mama noastră, la care mai pusesem și eu ceva la fața locului, însă îmi

achitasem singur biletul de avion ridicol de scump, cumpărat din scurt.

Când eram mici, trebuia să-l iau cu mine dacă mama era la muncă. Făceam mișto de el în fața prietenilor, îl întrerupeam când vorbea, îl plesneam de-i lăsam urme roșii pe piele. Nu mă purtasem foarte corect cu el, dar așa-s frații. El era un dur, încă de mic.

Când s-a făcut mai mare, fura dulciuri, de obicei Snickers, preferatul meu, pe care mi-l dădea mie. Traversa strada printre mașini, țâșnea printre ele și reușea să scape teafăr. Încearca mereu să mă impresioneze.

Iar când avea doar cincisprezece ani, poliția, care încerca să-și facă mai mult de lucru prin cartier, l-a oprit pe stradă și când l-a percheziționat (era primar Bloomberg) i-a găsit un joint în buzunar. Nu era neapărat mare lucru, dar l-au săltat la secție, ca să-l sperie. Mamei i-a fost frică să pună piciorul acolo, ca o emigrantă fără acte ce era, iar cum eu aveam deja aproape optsprezece ani, a trebuit să mă duc după el. A prins glas de-abia când am ieșit în stradă, redevenind Jack.

— Polițaii ăia au niște IQ-uri de gândac, a zis.

— Treaba ta acum e să-ți ții gura, am zis. Mai ales de față cu mama. Să nu trăncănești despre polițai. Ești bine? Cât de rău a fost?

Asta-i tot ce-am făcut eu mai bun pentru el; ar fi trebuit să fac mai mult.

Acum mama nu-și încăpea în piele de bucurie că Jack se întorcea din Thailanda să ne vadă. Voia să decoreze sufrageria cu ghirlande din hârtie creponată și oare să-și cumpere o rochie nouă? Tot ce avea era prea vechi.

— Nu-mi vine să cred, spunea ea în culmea fericirii, și vedeam cât de tare se temuse că n-o să mai apară niciodată.

— Îi place de prietena asta, am zis. Trebuie să fim foarte drăguți cu ea. Străduiește-te, mama.

Ea a râs, binedispusă.

— Foarte, foarte drăguță, a zis.

Voia să dăm o mare petrecere în cinstea lui, cu toate mâncărurile lui preferate de la Golden Treasure.

— Cred că vrea să ne scoată el pe noi la prima cină, am zis. Vrea să ne trateze regește.

— Apoi venim aici la desert, a zis ea. Sărbătoare mare aici după. Vin, bere, whisky, desert mare.

Știam de unde puteam face rost de un desert extraordinar. Îl puteam comanda, ca oricine, de la cofetăria Tortul Floarea Perfectă, unde își sculptau minunile cu cremă de unt Veronica și prietena ei, Cindy. Urma să-mi fac un cont online – cu numele adevărat, că doar n-aveam nimic de ascuns – și să-l ridic personal, cine mă putea opri? Era timp suficient să comandăm ceva. Oare ce floare credea mama că le-ar plăcea?

Mei mi-a spus de faliment, când discutam ca de obicei la cafea; ea era mult mai la curent cu știrile economice decât mine. Celebrele magazine înființate de familia soțului Veronicăi erau un fiasco, tocmai declarau falimentul, asaltate de debitori. Am șocat-o pe Mei când am izbucnit în hohote de râs auzind vestea.

— E prea complicat să explic, am zis.

Într-un fel, speram că și Veronica jubila văzând dezastrul. Poate că de moștenirea de la Schuyler s-ar fi ales praful oricum, rămânând doar o groază de acțiuni la bursă fără valoare. Banii se spulberaseră ca unorman de frunze uscate în vânt, cum se zice.

Falimentul însuma miliarde de dolari, trăgând în jos după el și o parte din furnizori. Odată ce-am aflat povestea, am căutat totul pe internet. I-am văzut pe frați, Tad și Richard, doi tipi la treizeci și ceva de ani, îmbrăcați la costum, urcând scările unui tribunal. Își primiseră pedeapsa pentru felul urât în care se purtaseră cu Veronica.

Doi frați. Într-un articol scria că cică ar fi certați, luptându-se să-și impună propria strategie. Alternative legale la potlogării. *Rămâneți împreună*, le-aș fi putut zice. *Nu vă îngreunați și mai tare situația*.

M-am dus să ridic tortul în pauza de prânz, tocmai în Brooklyn, căutând o străduță lăturalnică din Crown Heights și ignorând varianta livrării. Cofetăria avea o vitrină minusculă, în care nu se afla decât o grămadă

măreață de orhidee sculptate, unele pale, altele viu colorate proptite de un buștean care era tortul meu.

— Arată extraordinar, am zis când intram pe ușă.

La teighea stătea Veronica, cu părul prins într-un batic.

— Așa e, a zis ea. Bună, Joe.

— Bună, bună. Hei, am auzit de faliment, am zis. Ce chestie.

— Știi de ce s-au prăbușit? a zis ea. Au fost de o lăcomie prostească. Se plăteau doar pe ei.

Scotea un carton alb și plat și-l plia construind o cutie.

— Uneori mă gândesc că Schuyler era ca ei. Nu trebuia să mă lase fără nimic. I-am gătit atâția ani; am avut grijă de apartament. Dar ei se luau și de el, știi, erau răi cu el.

— Cofetăria miroase grozav.

— Așa e, a zis ea. E o atmosferă foarte bună în care să trudești din greu. O ador.

— Tortul e pentru fratele meu – din senin, se întoarce în vizită. Mama e în al nouălea cer.

— Jack cel mic și năzdrăvan. Cum e acum?

— Bine, am zis. Mi-a trimis bani și nici măcar nu mi-am dat seama, din cum a făcut-o. Cred că-i merge bine. Scuze pentru e-mailurile cu mulțumiri demente.

M-a privit lung.

— Nu câștig prea mult. Chiar dacă ne descurcăm. Nu știu ce impresie ai.

N-avea să mă mai placă niciodată. De ce să mă placă? Mi-am amintit chipul ei în noaptea aia când și l-a ferit de mine.

— Abia aștept să văd cum e tortul, am zis.

Iar apoi am hotărât că trebuia să dăm mâna. A părut de acord; ne-am strâns mâna câteva clipe. Și gata.

În drum spre casă cu tortul, spre Queens, m-am gândit cum toate religiile detestă banii. Nu-i așa? Călugării budiști nu trebuiau să posede nimic în afară de bolurile cu care cerșeau și hainele de pe ei, Iisus i-a alungat pe negustori din templu, evreii ortodocși nu puteau să aibă bani asupra lor de Sabat. Eram furios pe bani pentru că-mi întinaseră viața. N-ar fi trebuit să-i împrumut niciun bănuț Veronicăi. Ah, dar oare asta era problema? Avusesem intenții bune, dar nu suficient de bune. Mă purtasem chiar aiurea, atunci când fusesem sărac. Când am trecut pe lângă o bancă de lângă stația de metrou, mi-am dat seama subit de ce vor mereu oamenii să pună bombe în bănci.

Nu c-aș fi plănuit să-mi dau foc la portofel. Nu era vina bancnotelor, n-avea niciun rost să dau vina pe ele; era (așa cum ne place să spunem) o eroare de operare. Și totuși, banca îmi părea sinistră, cu coloanele ei de sanctuar grecesc și cu automatele ei deschise douăzeci și patru de ore.